

men da jeg holder mig overbevist om, at denne Sag, efter hvad der allerede er talt, vil blive afgjort uden noget som helst Hensyn til, hvad der yderligere udtales, vil jeg foregaa med et godt Exempel paa Resignation, og ikke tage Anledning af det meget Urigtige, den ærede Ordfører efter min Formening ansøgte, til at svare ham. Der er kun absolut Et, som jeg ikke kan lade staa uopklaret mellem mig og den ærede Ordfører, eller rettere mellem mig og det hele Flertal, som staa bagved den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører fandt i, hvad jeg tidligere udtalte, Noget, som efter hans Mening sigtede Flertallet for illoyal Fremgangsmaade. Jeg beklager, at den ærede Ordfører har kunnet misforstaa mine Udtalelser paa denne Maade. Jeg har sagt, og det skal jeg vedstaa, at det ærede Flertals Forslag nødvendigtvis vil medføre en Fortsættelse; men jeg har aldrig sagt, at det var det ærede Flertal eller den ærede Ordfører for Flertallet bevidst, at dette laa bagved deres Forslag lige saa sikkert, som det ligger bag ved Regjeringens. Jeg gab dog egentlig vide, hvorfor Kjøbenhavn, befæstet mod Sødsiden ved flydende Batterier, skulde være mere sikkert imod Landsiden, altsaa trænge mindre til Forsvar der, end det samme Kjøbenhavn, forsvaret imod Sødsiden ved faste Batterier. Det bliver i Virkeligheden det Samme. Er det ærede Flertals Forslag tilstrækkelig udtømmende og ikke krævende nogen Fortsættelse, er Regjeringens Forslag det ogsaa, i det mindste paa dette Hovedpunkt: Kjøbenhavn. Jeg vil slet ikke tale om alle de andre Smaapunkter; men dette er en nødvendig Erklæring, jeg har anset mig forpligtet til at afgive for ikke i den Grad at blive misforstaaet af den ærede Ordfører og det ærede Flertal, der staa bag ved ham, som om jeg skulde have villet sigte dem for illoyal Fremgangsmaade. Iøvrigt skal jeg vise den Resignation ikke at komme ind paa alle de andre Dissenspunkter, som, hvad jeg beklager, ere mellem mig og den ærede Ordfører.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (M. Andersen) har Ordet. (Ophold) Da det ærede Medlem ikke i Dieblittet er tilstede, skal jeg give Ordet til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5ie Valgkreds.

Bille: Jeg skylder Sandheden at bekfende, at jeg ikke har et Ord at sige om det Lovforslag, som foreligger til Drøftelse, og som skulde være den egentlige Gjenstand for denne Dags Forhandling, men udelukkende er bleven hevet til at tage Ordet ved det Foredrag, der er holdt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), og i hvilket han har søgt at vende tilbage til en Ytring, som kaldt fra hans Side under anden Behandling af Lovloven, og som —

forøvrigt ikke ved nogen Foranledning fra min Side — blev igjen optagen under Lovlovens 3die Behandling. Jeg tilstaa, at jeg er noget i Tvivl om Hensigtsmæssigheden af overhovedet at gaa ind paa dette Thema; thi det er for stort, for indholdsrigt til at kunne feies af i nogle korte Bemærkninger, og paa den anden Side ere Forholdene i det Hele saaledes, at her ikke er nogen god Leilighed til at komme ind paa nogen virkelig fri og omfattende Drøftelse af, hvad det ærede Medlem har udtalt. Jeg skal imidlertid dog sige, hvad jeg anser for at være det Bæstentlige; lige over for det ærede Medlem. Han stillede sig under sit Foredrag før paa en Maade, som man i rent taktisk Henseende ikke kan negte en vis Anerkjendelse. Han har nemlig haft den sjældne Gave paa engang at bortforklare sine Ord og at lægge en ganske anden Mening og Anskuelse ind i dem end den naturlige Mening, som man faar ud ved at gjennemlæse hans Ytringer (Berg ler). Skulde vi dog ikke være enige om en enkelt Gang at forhandle uden denne „haanlige“ Latter, hvorom der nu saa ofte har været Tale? Skulde det dog ikke være muligt i de ganske faa Dieblitte, vi endnu have tilbage at leve, at tale uden at drage Forhandlingen ned til et Niveau, som kan være meget passende ved de forskjellige Sammenkomster, hvor man kan staa sine Kendskaber rigtig løs, men ikke har noget ret Hjem herinde? — Altsaa, det ærede Medlem har paa den ene Side bortforklaret sine Ord og villet give dem en ganske anden Fortolkning end den, der er den naturlige, naar man gjennemlæser selve hans Ytringer, og dog har han paa den anden Side med en ganske almindelig Talemaade yttret, at han fastholder disse Ord og fastholder dem „i deres yderste Konsekvens“. Det ærede Medlem vil saaledes være i det heldige Tilfælde, at naar Noget argriber hans Ord fra hin Dag, vil han kunne sige: „Jeg har den 29de Marts, paa denne berømte Dag, sagt, hvad det var, jeg virkelig mente“, og naar Noget siger: „Du har kaldt dine Ord tilbage“, kan han svare: „Nei, jeg har tværtimod paa den samme berømte 29de Marts sagt, at jeg har fastholdt mine Ord i Et og Alt, i de yderste Konsekvenser, hvortil de kunne føre.“ Jeg tillader mig nu at formene, at den Forklaring, der har lydt til os i Dag, ikke er den virkelige og sande og berettigede Forklaring af de Ytringer, der kaldt hin Dag fra det ærede Medlem, Ytringer, som iøvrigt ikke fremkom tilfældigt i et Dieblitts Improvisation, men til hvilke det ærede Medlem gradvis gennem lang Tid har nærmet sig. Den Tanke, som det ærede Medlem udtalte hin Dag, var ikke født i samme Dieblitt af en frugtbar Hjerne, en glødende Begeistring, en lidenskabelig Stemning. Nei, det er en Tanke, som er voget op fra lille og er bleven hæget og pleiet af det ærede Medlem, indtil den endelig paa hin Dag fremtraadte for os i sin fuldstændige Skikkelse.